

„Najprije u Antiohiji nazvaše učenike hrišćanima.“ DIELA 11:26

Antiohija

maj/jun 2019.

broj 159

Jer smo mi Hristov miris
Bogu i među onima koji
se spasavaju i koji ginu.

2. KORINĆANIMA 2:15

ПРВИХ 4000 ГОДИНА

ИСТОРИЈА СТАРОГ ЗАВЕТА

Адреса за наручивање:
Удружење Иконос
Поштански преградак 37
11060 Београд

НОВА
КЊИГА

Телефон: +381.62.396331

Ел. пошта: ikonos.office@gmail.com

 ИКОНОС

Antiohija nije zamjena za čitanje i proučavanje Biblije, molitvu i zajedništvo sa drugim vjernicima, što su veoma bitne stvari za odnos sa Bogom i za duhovni rast.

Molimo vas da ukoliko pronađete greške u Antiohiji, molimo vas da imate razumijevanja. Ono što ne valja odbacite, a šta je dobro prihvatite i primijenite.

**ANTIOHIJA SE FINANSIRA DOBROVLJNIM PRILOZIMA SVOJIH ČITALACA
MOLIMO VAS DA RAZMOTRITE U SVOJOJ CRKVENOJ ZAJEDNICI
DA LI POSTOJI MOGUĆNOST DA FINANSIJSKI POMOGNETE OVU SLUŽBU**

HVALA

Štampanje i distribuciju ovog broja Antiohije su podržali i pomogli udruženje IKONOS iz Beograda i vjernici iz EC Banjaluke.

**Izdavač : Evandeoska crkva Banjaluka
Adresa : Poštanski fah 34, 78102 Banjaluka, BiH/RS | Telefon : +387 (0)65 535 931
Tehnička priprema : E-dizajn, Banjaluka | Tiraž : 1000 | Štampano u Srbiji**

KO TI JE OTAC?

*Ovu priču posvećujemo svim
dječacima i djevojčicama bez oca.*

Sedamdesetih godina 19. vijeka na jugoistoku SAD-a rodio se dječak koji nije poznao svoga oca. Njega i njegovu majku mještani su gledali s prezirom i mrmljali su sebi u bradu: „Zašto ne odu iz našega grada; ko je uopšte otac malome?“

Dječaka su ljudi ismijavali kada god su stigli. Nisu dopuštali da se igra sa njihovom djecom. Kamo god bi pošao, postavljali bi mu pitanje: „Hej, čiji si ti?“ ili: „Ko ti je otac?“

Dječak je zbog toga bio veoma nesrećan. Osjećao se odbačeno i manje vrijedno. Zato je izbjegavao odlaziti u trgovinu, nije se zadržavao u mjestu, u školi se držao podalje od drugih učenika... „Čiji si ti sin? Kako ti se zove otac?“

Onda se dogodilo nešto što mu je zauvijek promijenilo život. Kada je imao osam godina, u njihovo mjesto je došao novi pastor, koji je ubrzo postao omiljen među vjernicima zbog

Ben W. Hooper

svoje otvorenosti i spremnosti da sasluša svakoga. Na službu je rado dolazio i dječak, kome su posebno bile zanimljive pastоровe propovijedi.

Iako je dječak i u crkvu uvijek nastojao doći posljednji i izaći prvi kako ne bi bio primijećen, jednoga dana se nije snašao – bogoslužjenje je završilo ranije nego što je očekivao i on je

ostao zaglavljen među ljudima koji su izlazili iz crkve. Dok se probijao vani kako bi što prije izašao i otrčao kući, već je i pastor stajao pored izlaza, i pozdravljao vjernike...

Kada je dječak izašao iz crkve, pastor – koji ga nije poznavao – prijateljski i smiješeći se, potapšao ga je po ramenu i upitao: „Čiji si ti sin? Kako ti se zove otac?“

Nastao je muk. Dječak je u neprilici pognuo glavu, a prisutni su iščekivali šta će se dogoditi. Pastor je shvatio da se tu radi o nečem neugodnom, te je, po Božjemu nadahnuću, zagrlio dječaka i rekao: „Ja dobro znam ko si ti i čije si dijete!“

Mnoštvo je živnulo, očekujući da će doznati ono što su željeli znati već dugo vremena.

Pastor je nastavio: „Sličnost je velika, veoma si nalik svome

ocu. Ti si dijete svemogućeg Boga.“

Tog trenutka su okovi srama i nesigurnosti počeli padati sa dječaka. Otada se sve manje vidio onakvim kakvim su ga vidjeli drugi i počeo se posmatrati u Božjem svjetlu, onako kako ga gleda Bog.

Trideset godina nakon toga, odnosno 1911. godine, taj je dječak postao guverner države Tenesi.

Kada bi guvernera Bena Hupera upitali kog su ga dana izabrali za guvernera, on bi odgovorio da je to bilo onog trenutka kada mu je pastor rekao ko je njegov otac. Priča je nastala prema kazivanjima iz djetinjstva Bena Hupera, te je, zbog svoje snažne pouke, ubrzo postala poznata mnogima u svijetu.

❖

Vidite koliku ljubav nam je Otac darovao: da se zovemo Božija deca! A to i jesmo. Svet nas ne poznaje zato što nije upoznao njega.

-----
1. JOVANOVA 3:1

---

10 TIPOVA ŽENA KOJE HRIŠĆANSKI MUŠKARCI NIKAD NE BI TREBALO DA OŽENE

Ponašanje koje je postojalo prije braka neće se tek tako promijeniti onoga trenutka kad kažete „DA!”

Često u potrazi za brakom i pronalaženjem “idealnog” partnera doživimo različite situacije. Lako je ne uočiti stvari koje nam se ne čine velikim preprekama dok smo u vezi, no baš te stvari mogu poprimiti destruktivnu narav nakon vjenčanja. No, ljubav ne mora biti slijepa. Nema razloga zašto bismo se vezali za drugu osobu a da pri tome imamo nezdrave i štetne

odnose, a sve to samo da bismo se vjenčali.

Svi se mi svakodnevno nosimo sa svojim grijesima. Svi smo načinili pogreške i voljeli bismo da to možemo ponovno drugačije proživjeti. Svima nam je potrebna milost i sloboda koju nam jedino sam Hrist može dati. No, naši brakovi postaju zdraviji kada uočimo te znakove upozorenja dok smo u vezi, naspram stava kada izaberemo da radije ne vidimo probleme.

Bogu je stalo do odluka koje donosimo. Njemu je stalo za ko-

---

ga ćemo se vjenčati. Možemo biti sigurni da će nas On voditi i pomoći nam da uočimo znakove upozorenja kojih bismo trebali biti svjesni.

Evo deset tipova žena koje hrišćanski muškarci nikada ne bi trebali oženiti:

1. Nevjernica

Pazite da se ne zadovoljite ničim manje od onoga što bi Bog želio za duhovno zdravlje i zaštitu vašeg braka. Brak nekada može biti nezgodan i težak. Kada tome dodate pritisak izazvan zbog različitih duhovnih stavova, možete biti u velikoj nevolji kada se uobičajene životne stresne situacije počnu dešavati u braku. Ako već sada imate bitno različita uvjerenja, nemojte krivo pretpostaviti kako ćete svoju suprugu uspjeti „preokrenuti” ili kasnije privoljeti da se promijeni. To se može dogoditi, ali isto tako i ne mora.

„Ne ujarmljujte se s nevjernicima. Šta ima pravednost s bezakonjem? Ili kakvo zajedništvo svjetlo sa tamom?” (2. Korinćanima 6:14)

2. Zlostavljačica

Mnogo puta se pretpostavlja kako su „zlostavljači” muškarci, no i žene padaju u istu zamku i muškarac u njezinom životu može osjećati teškoće u artikulisanju tog problema ili u traženju pomoći. Muškarci često postanu nevidljive žrtve zlostavljanja u takvim vezama ili se pak nose sa velikim nivoom stida, krivice i nedostojnosti.

„Gospod proniče pravedna i nepravedna, iz dna duše mrzi silnika” (Psalam 11:5). Ovaj stih nas podsjeća kako Bog gleda na srce koje potiče nasilje. Niko ne zaslužuje da bude zlostavljan. Ikada. Bježite od onoga ko vam šteti fizički, verbalno ili emocionalno. Vi niste njihova milost po kojoj će se spasiti. To je Božje djelo. Brak mora biti

---

izgrađen na dubokoj ljubavi i poštovanju, i tu nema mjesta za ikakvu vrstu zlostavljanja.

3. Manipulatorka (ona koja ima tendenciju da kontroliše)

Sakriveno i opasno ponašanje takve osobe može biti indikator velike nevolje u budućnosti. Ono što se može definisati kao „samo mi je stalo do tebe“, može biti bolesna ljubomora ili potreba za neprestanom kontrolom.

Ona može dominirati i naročito se boriti da kontroliše s kime provodite svoje vrijeme. Možda će vas redovno provjeravati ili vas lažno optuživati kako ju varate. Ona koju vuče potreba za kontrolom će imati neprestane poteškoće oko toga može li vam uopšte „vjerovati“.

Često se pod njezinim uticajem, možete osjećati kao da jedva dišete. Tako vas drži čvrsto svezanog.

Poslanica Jakovljeva 3:16 kaže: „Ta gdje je zavist i svadljivost, ondje je nered i svako zlo djelo.“ Stoga to nije predispozicija za brak.

4. Ljutita i svadljiva žena

Ako vaša partnerka ne može kontrolisati svoju narav prije

stupanja u brak, gotovo sigurno to neće moći ni nakon vašeg vjenčanja. U većini slučajeva, njezino ponašanje će se pogoršati. Bez obzira na tip naše osobnosti, mi nemamo pravo drugoga ugnjetavati okrutnim riječima i vikanjem. Uzmite vremena pa vidite kako ona reagira u različitim situacijama, posebno kada je pod stresom.

Priče Solomonove 25:24 nam govore sledeće: „Bolje je stanovati pod rubom krova nego u zajedničkoj kući sa ženom svadljivom.“

Nekada se svadljivost objašnjava riječima: „Jednostavno imam loš dan.“ Ljutita narav, sklona svađama i prepirkama ima u sebi negativnost i grube riječi. Ključ leži u sledećem: shvata li ona kako je to područje njezine slabosti i ima li u sebi čežnju da to Bog promijeni? Ako je odgovor negativan, sklonite se od nje.

5. Zavodnica

Ponašanje koje je postojalo prije braka neće se tek tako promijeniti onoga trenutka kad kažete „DA!“ Seksualni grijeh može biti opasna neprijateljska zamka i jednom kada postanete zarobljeni tim destruktivnim

---

okovima, njih je jako teško kasnije slomiti. Dakako, bol ili pogreške iz prošlosti ne bi trebalo da imaju kontrolu nad našom sadašnjošću ili budućnošću. Bog otkupljuje, oslobađa i želi nas učiniti novima osobama.

Izbore donosite skupa kako biste živjeli po Njegovim standardima u vašim vezama. Laži ovog svijeta sugeriraju kako je seks prije braka normalan, da to nije ništa strašno. No, itekako je bitno. Nemojte pasti u tu neprijateljsku zamku. Srce Hristovo traži najbolje za one koji ga vole. On ih želi izgraditi, zaštititi i potaknuti zdravo i sigurno okruženje za njih.

U priči o Josifu iz Knjige Postanka 39, vidimo kako ga je Potifarova žena svakodnevno

salijetala i nagovarala na seks. Njezini nasrtaji su bili nemilosrdni, no on nije posrnuo. Biblija kaže kako je on pobjegao od nje. Mudar čovjek.

6. Prevarantkinja i lažljivica

Svaki brak mora biti izgrađen na povjerenju. Bez ovoga kao čvrstog oslonca, bićete u velikoj opasnosti od samoga početka. Dakle, što je s onim „malim, bezopasnim lažima” koje usput počnete primjećivati? U stvarnosti, te male i „bezopasne” laži uopšte ne postoje. Bilo koja laž ima cilj sakriti, prikriti ili manipulirati istinu. Nema mjesta za neiskrenost u zdravoj vezi ispunjenoj ljubavlju. To je opasna zamka i uvijek ćete se pitati šta ona skriva.

U Knjizi o Sudijama 16, čitamo o Dalili koja je zavela i pre-

---

varila snažnog čovjeka po imenu Samson, te ga je na kraju i prevarila. Njega su prevarili njezini mamci i on je zbog toga propao. Slično Samsonu, kad se i mi oslanjamo na vlastite misli, možemo propustiti signal koji nam ukazuje na opasnost.

7. Ovisnica

Ovoj osobi je potrebna sloboda koja može da se ostvari samo ako prizna da postoji problem, i kada potraži profesionalnu pomoć i nauči se oslanjati na snagu koju Bog daje. Ovisnost o alkoholu, drogama, pornografiji i destruktivnim navikama može dovesti do dubljih problema u budućnosti. Iako se čini kako ju vaša veza usmjerava u ispravnom pravcu, nemojte se zavaravati misleći kako će se ona svega brzo „odreći poradi vas“.

Vi niste onaj koji će ju osloboditi i nije vaša uloga da joj pokušavate promijeniti srce. Samo Bog to može učiniti. U 1. Kor. 6:12 piše: „Sve mi je dopušteno, ali sve ne koristi. Sve mi je dopušteno, ali neću da mnome išta vlada.“

8. Narcisoidna osoba

Nezavisno o tome koliko je lijepa, talentirana i šarmantna, brak se temelji na riječi

„zajedno“. Ako se čini kako je odnos prije braka neprestano usmjeren samo na nju, moguće da vas čeka borba u budućnosti. Termin „diva“ se odnosi na onu koja zahtijeva da bude u centru pažnje, na uštrb osjećaja one druge osobe. Osobine poput saosjećanja, ljubavi i poštovanja, zavrjeđuju veće divljenje nego samo vanjske osobine. „Lažna je ljupkost, tašta je ljepota: žena sa strahom Gospodnjim zaslužuje hvalu.“ (Priče Solomonove 31:30)

9. Rasipnica

Tajne navike trošenja? Zanimali je vaš bankovni račun ili ono što joj možete kupiti, više od vas samih? Kada se jednom vjenčate, sve ovo se može neopisivo pogoršati uz stres koji dolazi s porodičnim životom i odgovornošću. Novčani problemi i financijske teškoće su jedan od glavnih uzroka razvoda braka. Obratite pažnju na znakove upozorenja i unaprijed odlučite možete li se vas dvoje složiti oko velikih problema.

„Zaista, korijen svih zala jest srebroljublje; njemu odani, mnogi odlutaše od vjere i sami sebe isprobadaše mukama mnogima.“ (1. Tim. 6:10)

10. Ona koja ne želi napustiti svoju porodicu

Jako je teško u budućnosti postati jedno tijelo ako je jedan od partnera još uvijek čvrsto povezan uz svoje roditelje. Nema ništa loše u tome da imamo bliske i zdrave odnose sa svojim roditeljima, sve dok ne dopuštate da vas ti odnosi spriječe u donošenju odluka u braku.

Roditelji trebaju ponuditi zaštitu svojoj djeci, čak i onoj koja su odrasla. No, nakon što supružnici stupe u brak, vodeće mjesto i briga treba biti usmjereno na bračnog druga, sve pod Božjim autoritetom. Razgovarajte o zdravim granicama prije no što se vjenčate. Nemojte to odbaciti kao nešto „nevrijedno spomena“. Možda ćete baš kasnije otkriti kako se to itekako trebalo spominjati.

„Stoga će čovjek ostaviti oca i majku da prione uza svoju ženu i biće njih dvoje jedno tijelo.“ (Knjiga Postanka 2,24)

Najzdraviji brakovi nisu oni u kojima je dvoje naizgled „savršenih“ ljudi, nego dvoje ljudi koji ne zamjeraju jedno drugom, i milošću Božjom, imaju sposobnost opraštati.

Božja Riječ daje upute za brak i nudi pregršt primjera za mudar život. Naposljetku, sve se svodi na izbor. Vjerujemo li u ono što On kaže i hoćemo li gledati u Njega i od Njega tražiti mudrost za svakodnevne odnose i život? Danas se za brakove odvija pravi boj i neprijatelj bi najviše volio uništiti vaš brak prije nego što on uopšte i započne, ili vas pak namamiti u neki koji bi za vas bio potpuno štetan.

Nemojte mu dopustiti da pobijedi. Tražite Božje vođstvo i oslušajte šta vam govori. Njegove riječi su najvažnije.

Debbie McDaniel
www.ibelieve.com

I Gospod Bog stvori ženu od rebra, koje uze Adamu, i dovede je k Adamu. A Adam reče: Sada eto kost od mojih kosti, i telo od mog tela. Neka joj bude ime čovečica, jer je uzeta od čoveka. Zato će ostaviti čovek oca svog i mater svoju, i prilepiće se k ženi svojoj, i biće dvoje jedno telo.

PRVA KNJIGA MOJSIJEVA 2:22-24

GOLI GRM U SNIJEGU

*Jer poznah da je velik Gospod, i
Gospod naš svrh svih bogova. Šta
god hoće, sve Gospod čini, na ne-
besima i na zemlji, u morima i u
svim bezdanima. Izvodi oblake
od kraja zemlje, munje čini
usred dažda, izvodi vetar iz staja
njegovih.*

Psalam 135:5-7

*Jesi li ulazio u riznice snežne? Ili
riznice gradne jesi li video?*

Jov 38:22

Bili ste poput lisnatog grma, a mnogo malih bića je u vama pronalazilo sklonište. Niste bili sjajani ili važni, ali mogli ste pomoći tim malenima; i bila je radost vašeg života da im pomognete.

Sada uopšte ne možete učiniti ništa.

Neka pustoš - bolest, novčani gubitak ili nešto o čemu ne možete ni sa kim razgovarati, nevolja koju izgleda da niko ne razumije - preplavila vas je potpuno. Svi vaši zeleni listovi su otpali. Sada ne možete sakriti ni najmanje ptice. Vi ste poput grma, sa golim grančicama. Nikome ne koristi.

To mislite.

Ali pogledajte ponovo taj goli grm. Pogledajte nježni trag njegovih sjenki na snijegu. Sunce sija iza grma i tako svaka mala grančica pomaže da se napravi nešto što je vrlo lijepo. Možda i

druge oči, koje ne vidite, gledaju u to, pitajući se šta može nastati od sunca, snijega i jadnih ogoljenih grančica...

Proljeće će opet doći jer poslije zime uvijek dođe proljeće. Ali kada će doći proljeće? Kada će grm ponovo biti zelen i imati lišće na sebi? Kada će vam se vratiti ptice koje volite? Ne znam. Samo znam da sunce i snijeg rade zauvijek. Doći će dan kada će sjećanje na bespomoćnost i nesposobnost pružiti pomoć nekome drugom, ili sjećanje na teško financijsko vrijeme, ili na samoću, gubitak ili

izolaciju - sve će to proći kao san u noći. Sve što se činilo izgubljenim biće vraćeno.

Sada, usred tolike nesreće, kada je vaše srce zaogruto hladnoćom, dopustite da ove riječi da prođu poput zraka sunčeve svjetlosti koji prolaze kroz raširene prste na ruci, i da padnu poput kapljica prve proljetne kiše, te da osvježe vašu dušu.

Neće vas izneveriti Onaj koji je Bog i sunca i snijega.

Amy Carmichael

Iz knjige „Ti si moje skrovište“

Priložila Kathy Eikost, Zenica

OPRAŠTANJE

Nakon dugo godina susrela su se dva prijatelja - nekadašnja zatvorenika koncentracionog logora.

- Jesi li oprostio našim neprijateljima - upitao je prvi.

- Da, odgovorio je drugi.

- E ja nisam! I nikada neću! Mrzim ih iz dna duše i rado bih im se osvetio kad bih za to imao priliku - pun besa na to je odvratio prvi.

- Onda si ti još uvek njihov zatočenik - s tugom je izgovorio drugi.

KAKO HRIŠĆANSKI RODITELJI PODIŽU DJECU KOJA OTPADAJU OD BOGA

Ja sam pastor više od trideset godina, i zapanjen sam što veoma mali procenat djece roditelja koji su hrišćani služi Gospodu kada dostignu svoje tinejdžerske godine a i nakon toga. Ovo se donosi i na djecu hrišćanskih vođa. Pošto je odgajanje djece primarni metod koji Bog koristi da uspostavi svoju vlast na Zemlji kao što je na nebu, nema mnogo subjekata koji su važniji od onoga o kojem govorim u ovom članku.

U ovom članku povezujem hrišćansko roditeljsko ponaša-

nje sa mogućim ishodima vezanim za vjeru njihove djece. Odnosno, svako od nas može pročitati ovaj članak i najvjerojatnije reći da li će naša djeca u budućnosti služiti Gospoda svim svojim srcem, ili biti mlaka ili nevjerna kada ostare. Evo mojih zapažanja o tome zašto malo djece hrišćanskih roditelja služe Gospodu kada su stariji.

Naravno, kao i većina brakova i porodica, mi imamo svoj dio borbe i moramo se neprestano moliti i stajati u vjeri, u nadi da će se na kraju dana sva naša djeca potpuno predati Gospodu i ispuniti svoj božanski poziv. Pišem ovaj članak ne zato što je naša porodica savršena, već zbog teških lekcija koje sam naučio nadgledajući crkvu od 1984. godine. Od početka mog braka 1980. godine; kao i iz razloga da sam odgojio petoro biološke djece (i usvojio u svome domu i nekoliko duhovne djece tokom godina).

Mnogi hrišćanski roditelji često se ne povezuju emocionalno sa svojom djecom

Naučio sam kroz odgajanje svojih petoro djece da nije dovoljno čitati Bibliju i moliti se sa svojom djecom. Moram se zabaviti s njima, naučiti njihov poseban ljubavni jezik, pročitati knjigu „Pet dječijih jezika ljubavi” (Gary Smalley - The Five Love Languages of Children) i pokušati doći do njihovih srca. Uspostaviti duboke veze s njima dok su još mladi. Naučio sam to na teži način, jer se nisam stvarno emocionalno povezao sa jednim od moje djece onako kako bi trebalo u djetinjstvu (sada smo bliski). To je rezultiralo velikom borbom u njihovoj vjeri uprkos svemu što smo podijelili zajedno sa njima kroz biblijska učenja i molitve. Djeca bez emocionalne veze sa roditeljima mogu stvoriti nezdrave duševne veze sa bezbožnim ljudima koji će ih odvući od Gospoda.

Mnogi roditelji hrišćani ne mole sa namjerom sa svojim porodicama niti imaju tu naviku u svojim domovima

Dok sam istraživao hrišćanske porodice, čak i porodice nekih vođa, otkrio sam da je rijetkost

to da je u kući uspostavljen redovan zajednički molitveni život. Često, kada postoji molitva, ona je površna i blijeda, ili se samo jedan od roditelja moli, dok se drugi ne angažuje aktivno (pokazujući tako svojoj djeci da molitva zaista nije važna). Dijete takvih roditelja će biti nominalni hrišćanin koji ne zna kako da traži Boga ili hoda u Njegovom prisustvu.

Mnogi hrišćanski roditelji nemaju namjeran pristup biblijskom poučavanju svoje djece

Većina roditelja nema pojma šta da radi kada je u pitanju biblijska pouka (katehizam) njihove djece. Kažem roditeljima da se lako može učiti iz knjige Priča Solomonovih na redovnoj osnovi. Izreke su primarna instrukcijska knjiga koju roditelji mogu koristiti za obuku svoje djece da žive mudar život u strahu od Gospoda.

Nažalost, mnoge nezavisne evanđeoske crkve su odbacile sve o istorijskim denominacijama, čak i dobre stvari kao što je koncept katehizama. Možemo uzeti katehizam (na primjer, Hajdelberški katehizam) i revidirati ga kako bi odgovarao našoj doktrinarnoj perspektivi, tako da ga možemo iskoristiti

kako bismo dali našoj djeci veliko opšte razumijevanje glavnih doktrina Svetog pisma.

Vjerujem da bi sve crkve trebale uspostaviti neki oblik vjeronauke za svoju djecu. Jedna crkva koristi jedan program vjeronauke kada su njihova djeca veoma mlada, što rezultira time da nemaju nedeljne časove koji odvajaju djecu od roditelja. Djeca su tako dobro upućena u Pismo da mogu razumjeti propovijedanje odraslih kao i njihovi roditelje!

Djeca roditelja koji ih ne vježbaju u vjeri će biti djeca bez biblijskog svjetonazora. To će ih ostaviti ranjivim na putu prema nekoj vrsti sinkretizma sa lažnim religioznim pogledima zasnovanim na duhovnosti, a ne na Hristu kao istini u čitavom životu.

Mnogi roditelji dozvoljavaju svojoj djeci da propuste crkvu nedjeljom kako bi mogli učestvovati u timskim sportovima

U Americi postoji nepisani zakon koji glasi: „Poštujte dan odmora, osim ako je vaše dijete uključeno u sport!” Roditelji koji dopuštaju svojoj djeci da dosljedno propuštaju nedjeljne službe zbog sportskih programa, putuju sa njima i odgajaju odmetnutu djecu koja uče da su sportovi i hobiji važniji u životu od obožavanja Boga! (Marko 4:19 kaže da će želja za drugim stvarima doći i ugušiti Božju riječ.)

Mnogi roditelji bi radije ostali kod kuće ako njihovi supružnici rade ili nisu u mogućnosti da prisustvuju nedjeljnim službama

Postoje roditelji koji ne dolaze u crkvu nedjeljom ako njihov

---

bračni drug ne pohađa crkvu, jer je to previše gnjavaže da se djeca sprema da samostalno pohađaju crkvu! Roditelji koji to čine stavljaju svoju djecu na put služenja Bogu samo kada je to prikladno, što bi ih klasifikovalo kao mlake hrišćane, nešto što je Isus rekao da će izbljuvati iz svojih usta (Otkrivenje 3:14-16)!

Mnogi hrišćanski roditelji žive neprimjereno u svojoj kući

Mnogi roditelji redovno gledaju bezbožne televizijske emisije, slušaju bezbožnu sekularnu muziku, govore rasističke ili prljave šale, i koriste nepristojne riječi pred svojom djecom u svojim kućama. Zatim odlaze u crkvu i djeluju duhovno nedjeljom. Ovo dvostruko ponašanje će staviti njihovu djecu na put licemjerja ili prezira prema Bogu, crkvi i hrišćanstvu!

Mnogi hrišćanski roditelji ne kontrolišu pravilno djecu

Mnogi roditelji dozvoljavaju svojoj maloj djeci da imaju televizore u svojim sobama, kompjutere, pametne telefone, pa čak i da izlaze na sastanke kada su mladi tinejdžeri! Takvi roditelji nemaju pojma o tome šta njihova djeca gledaju ili sa kim

se povezuju i šta rade na internet i društvenim mrežama. Djeca bez nadzora su indoktrinirana od strane svijeta 60-80 sati nedeljno. Ovo je nešto sa čime sat vremena nedeljno u crkvi ne može da se nadmeće! Moguće je da ta djeca budu na putu bez fokusa ili sa ovisničkim/kompulsivnim ponašanjem sa previše tekstualnih poruka, društvenih mreža, video igara ili čak pornografije.

Mnogi hrišćanski roditelji loše govore o svojim crkvama ili crkvenom vodstvu pred svojom djecom kod kuće

Mnogi roditelji imaju običaj da ruže svoje pastore ili crkve, ili govore kritički o drugim hrišćanima. To stavlja kritičkog duha u njihovu decu, što dovodi do toga da njihova djeca misle da je crkva za licemjere! Ova djeca su na putu ka kritičnosti prema svemu što se tiče crkve, što će rezultirati time da će ostati daleko od zajedničkog sudjelovanja u bogosluženju.

Mnogi očevi pokazuju više entuzijazma u sportu nego što traže Boga

Poznajem mnoge očeve koji će za vrijeme fudbalske utakmice vrištati i vikati, ali će imati le-

tragičan stav kada je riječ o molitvi, pohađanju crkve i služenju Bogu! Čak znam i za jednog pastora koji će skratiti svoje službe za vrijeme fudbalske sezone kako bi mogao otići kući i gledati fudbal u nedjelju popodne! Isus nam je rekao: „Gdje je vaše blago, tamo će biti i vaše srce.“ Tako, kada roditelji pokažu da su više fascinirani nečim drugim osim Boga, ili da vrednuju nešto više od Boga, njihova djeca su na putu mišljenja da je Bog nedostojan njihove strasti, vremena i pažnje!

Mnogi hrišćanski roditelji imaju površno razumijevanje Boga i njihove vjere

Mnogi roditelji imaju samo površan sistem vjerovanja; neki ne znaju čak ni osnove vjere! Zbog toga oni ne mogu da prenesu vjeru svojoj djeci. Tako će i njihova djeca u najboljem slučaju imati vrlo površnu vjeru. Najvjerojatnije će biti na putu da nemaju vjere i ne pohađaju

crkvu kada postanu stariji. Ne mora svaki roditelj da bude teolog, ali svaki roditelj treba biti utemeljen na principima vjere i prenijeti ih svojoj djeci.

Mnoga djeca rijetko vide svoje roditelje koji traže Boga iskreno i dosljedno

Naša vjera je više „uhvaćena“ u momentima života nego što je sistematski naučena. Tako djeca uče mnogo više posmatrajući svoje roditelje koji marljivo traže Boga u svom privatnom životu. Ovo pokazuje djeci da njihovi roditelji imaju suštinski odnos sa Bogom, čak i kada drugi ljudi ne gledaju u njih. Djeca koja ne vide svoje roditelje da dosljedno i ozbiljno traže Boga, nalaze se na putu da imaju povremeni poznanički odnos s Bogom, umjesto prijateljstva.

Mnogi roditelji previše ovise o nedjeljnoj školi ili grupi mladih u crkvi kako bi doveli svoju djecu do zrelosti u vjeri

Morao sam da ispravim mnoge

---

roditelje koji misle da je posao lokalne crkve da uči i obuču svoju decu u Gospodu. Istina je da crkva ima djecu samo nekoliko sati sedmično u najboljem slučaju. Roditelji imaju svoju djecu najmanje 50 sati sedmično. Zaista, primarna odgovornost za obuku djece na putu Gospodnjem počiva na roditeljima, a ne na crkvi (Priče 22:6; 5. Mojsijeva 6:6-9). Djeca koja nisu poučena kod kuće od svojih roditelja naći će se možda na putu prema nominalnom hrišćanstvu bez ikakve lične duhovne discipline i želje da traže Boga.

Mnogi hrišćanski roditelji neprestano propuštaju crkvu zbog svakojakih razloga

Kao pastor, začuđen sam što toliko roditelja često propušta crkvene službe zbog porodičnih i sportskih događaja, jer su umorni ili malo bolesni, ili zato što žele ostati kod kuće da se opuste ili idu u kupovinu. Zaista, kada roditelji žive ovako, ne bi trebalo da budu šokirani kada njihova deca odrastu i postanu mlaki hrišćani koji ne shvataju Boga ozbiljno! Da su ti isti roditelji tretirali svoj posao ili radno mjesto na isti način na koji tretiraju crkvu, oni bi bankrotirali ili dobili otkaz prije

mного godina! Ova djeca su na putu da im Bog bude samo dio života umjesto da im je Isus život!

Mnogi roditelji hrišćani ne provode kvalitetno vrijeme sa svojom djecom

Mnoge vođe su krivi za žrtvovanje svoje djece na oltaru službe ili ambicije vezane za posao. Šta nam koristi ako steknemo čitav svijet a izgubimo svoju djecu? Djeca takvih roditelja su na putu da imaju nisko samopoštovanje i nesigurnost, jer osjećaju da nisu dovoljno važni za svoje roditelje da im oduzmu vrijeme.

Mnogi hrišćanski roditelji prelaze iz crkve u crkvu

Ne kažem da se nikada nećete osjećati vođenim da napustite lokalnu crkvu, ali neki ljudi koje poznajem „skakuću” iz jedne crkve u drugu svake godine ili dvije. Djeca ovih roditelja su na putu da ne budu lično stabilna u svojoj vjeri, da su individualna u odnosu s Bogom, ne mogu se posvetiti bilo kojoj zajednici, niti vjerovati duhovnom autoritetu u svom životu.

Mnogi hrišćanski roditelji neprestano prigovaraju svojoj djeci

---

Naučio sam da nije mudro propovijedati svojoj djeci. Kako postaju stariji, takođe je važno da im ne prigovaramo stalno o tome šta je ispravno. U određenom trenutku trebamo vjerovati Bogu da će On zadobiti njihovo srce i obratiti ih. Umjesto da prigovaramo našoj deci, moramo da potrošimo istu količinu vremena, ili čak i više, u molitvi i postu u vjeri za njihove duše. Djeca roditelja koji prigovaraju su na putu da ugađaju svojim roditeljima, ali kada postanu tinejdžeri, to će rezultirati pobunom protiv autoriteta i glupog ponašanja.

Mnogi hrišćanski roditelji su previše legalistični ili religiozni sa svojom djecom

Roditeljski pristup koji je vrlo strog, religiozan i legalističan može biti jednako štetan kao i roditeljska mlakost u kući prema Hristu. Kada roditelji pokušaju da natjeraju svoju djecu da veruju u Hrista čineći da žive po strogim, ugnjetavačkim pravilima bez ikakve emocionalne povezanosti, duhovne veze ili zabave, oni će podsticati ogorčenu djecu koja će pobjeći od Boga čim budu dovoljno stari. Djeca legalističnih i religioznih roditelja su na putu pada u grubu višak u odnosu na grešno za-

dovoljstvo kao reakcija protiv opresivnosti rigidne legalističke religije. Djeca legalističnih pentekostalnih domova rijetko služe Bogu kad odrastu i često prestanu ići u crkvu u starijim tinejdžerskim godinama.

Ukratko, ovo su samo neka od mojih zapažanja koja, čini se, osiguravaju odmetnuto ili mlako stanje djeteta odgajanog u hrišćanskom domu. Međutim, uvijek postoje izuzeci od ovih zapažanja. Neka djeca mogu nastaviti da ispunjavaju svoju svrhu u Hristu sa strašću uprkos smetnjama od strane svojih roditelja.

Takođe, kao roditelji možemo sve da uradimo ispravno i da ne kršimo nijednu od gore navedenih tačaka, a da ipak imamao djecu koja se bore u svojoj vjeri. Ovaj članak nije namijenjen da dovede do osude roditelja, već da nas probudi i da preuzmemo svoje odgovornosti dok saradjujemo sa Svetim Duhom u podizanju naše djece. Na kraju, ako naša djeca sama ne sretnu Boga, neće Ga tražiti, čak i ako kao roditelji slijedimo najbolje primjere i primjenjujemo provjerene metode.

Joseph Mattera
Prevela Sonja R., Banjaluka

---

4 SPORAZUMA

RUIZOV ŽIVOTNI KOD

„Neka tvoja reč bude besprekorna.“

Izgovaraj samo ono što zaista misliš. Ne koristi reči kako bi govorio protiv sebe ili ogovarao druge. Moć svojih reči usmeravaj ka ljubavi i istini.

„Ništa ne shvataj lično.“

To što drugi rade ne rade zbog tebe. Njihovi postupci i reči samo su projekcija njihove stvarnosti. Kada postaneš imun na mišljenja drugih, nećeš više biti žrtva bespotrebne patnje.

„Ne pretpostavljaj.“

Pronađi hrabrost kojom ćeš postavljati pitanja i izraziti ono

što zaista želiš. Komuniciraj sa drugima što jasnije i preciznije kako bi izbegao nesporazum, tugu i dramu. Ispunjavanjem samo ovog jednog sporazuma, možeš potpuno promeniti svoj život.

„Uvek daj sve od sebe.“

Tvoje najbolje će se menjati iz trenutka u trenutak i biće drugačije kada si zdrav, drugačije kada si bolestan. Kako god, u svakom trenutku daj najbolje od sebe i izbeći ćeš samokritiku, zloupotrebu samog sebe i kajanje.

*Miguel Angel Ruiz
Odlomak iz knjige „Četiri sporazuma“*

MARKO

Za vreme ručka sam sedela sa svojih šest prijatelja. Sedeli smo oko okruglog stola na kraju prostorije. Skoro uvek smo sedeli zajedno za istim stolom, na istim mestima. Pričali smo o svojim profesorima, odeljenjima, roditeljima i o nekoliko simpatičnih momaka koji su sedeli blizu nas. Pričali smo o tome šta ćemo raditi zajedno posle škole ili tokom vikenda. Otkrili smo da je razredna zabavna na neki način, a menjanje učionica podnošljiva stvar. Samo što ne znamo šta ćemo sa čudnom nastavnicom biologije i njenom neobičnom frizurom i piskavim glasom. Vreme ručka je za nas sigurna i predvidiva rutina. Tamo nema stresa ili

brige gde ćemo sesti, sa kim ćemo sesti ili o čemu ćemo pričati.

Preko puta nas sedi jedan Marko. On uvek sedi sam. Svakoga dana. Nikada ga nisam videla da sedi sa nekim. Šta više, nikada ga nisam videla da razgovara sa bilo kime, ni u učionici, ni u hodnicima... On nije pričao ni sa kim. Uvek je bio potpuno sam.

Marko je bio visok i mršav. Njegova ramena su visila. Hodao je polako. Njegova kosa je bila duga, smeđa i ravna. Njegovo lice je uvek izgledalo tužno i povređeno. On nije baš dobro krio svoju usamljenost. Marko je sa mnom bio na časovima fizičkog. On nije bio atleta, nije

---

bacao loptu najbolje, čudno je trčao. Očigledno je da nije uživao u tom predmetu.

Do kraja polugodišta je već bio ismejan od svakoga. Markovo lice je postalo još olovnije. Dobio je još jednu tvrđu crtu lica. Činilo se da čuva sva svoja osećanja samo za sebe. Kada bih ga videla u hodniku uvek je delovao konfuzno i izgubljeno. Umesto da između časova ide do svoga ormarića, on je nosio sve svoje knjige uvek sa sobom, pa su mu stalno ispadale stvari iz ruku. Uvek je išao blizu zida da bi mogao izbeći gužvu. Ponekad bih se zapitala da li ga je iko ikada primetio u tolikoj školi. Povremeno bih ga primetila, samo što nikada nisam ništa činila povodom toga. Kakve veze ima uopšte? Nisam osećala nikakvu obavezu prema njemu. On je bio samo jedan od mnoge dece u školi. Nije imao ništa zajedničko sa mnom. Zar ne?

Moj omladinski vođa u crkvi se ne bi složio sa mnom. Te godine smo proučavali temu: *„Dopreti do drugih. Biti dobar hrišćanski svedok. Izaći iz svoje sigurne zone.“*

Moj omladinski vođa je stalno pričao o tome. Na nežan način nam je to postavljao kao izazov.

Nisam imala problema sa takvim idejama. Pa moji bliski prijatelji su bili pripadnici drugih vera i religija. Odmah sam im rekla koja je moja vera. Neki su došli sa mnom na omladinski sastanak. Zar to nije bilo dozezanje drugih?

Međutim, šta je sa dopiranjem do Marka? Pola godine je prošlo i dalje sam sedela sa svojim prijateljicama za vreme ručka, dok bi mi pogled povremeno zastao na Marku koji je uvek sedeo sam za svojim stolom. Onda sam shvatila da ne izlazim iz svoje sigurne zone, niti dopirem do bilo koga. Tiho sam molila Boga u sebi da me oslobodi ovoga; da me više ne muči sa Markom, jer sigurno postoji još neko ko bi mogao da se pozabavi njime. Za mene lično bi to bila jako neprijatna, sramotna i neugodna stvar.

Bog me nije ostavio na miru. Posle nekoliko dana ušla sam u salu za ručak. Prošla sam pored stola svojih prijatelja bez da sam im rekla i reč o tome šta nameravam i sela sam preko puta Marka. Moje srce je lupalo kao ludo. Lice mi je gorelo. Imala sam utisak da svi bulje u mene. Iz nekog sam se razloga plašila.

Rekla sam: „Zdravo!”

Marko je ćutao.

Rekla sam: „Kako si?”

Marko je ćutao.

Želela sam samo da se smanjim i umrem. I dalje sam jela svoj ručak i nastavila sa pokušajima da mu se obratim, dok je Marko samo ćutao. Nastavila sam to da radim i narednih dana. Nakon nekoliko dana osećala sam se odbačeno. Radila sam svoj deo posla. Pričala sam o razredima, nastavnicima, predmetima i raznim drugim stvarima. Samo Marko nikako nije radio svoj deo. Nije bio ni prijateljski nastrojen, ni zahvalan, ni prijatan. Pitala sam se u čemu je problem? Zar ne radim super stvar? Zašto onda sve ne treba da ide glatko?

Sledeće sedmice više nisam viđala Marka za vreme ručka. Njegov raspored se promenio, tako da su se ručkovi sa Markom završili.

Nastavila sam ponovo sedeti sa svojim društvom. Pričali smo o prijateljima, školi, nastavnicima, šta ćemo da radimo posle škole ili za vikend... Nikada mi

nisu prigovorili za Marka. Rekla sam im da mu treba prijatelj.

Marko me nikada nije zaustavio na hodniku da mi kaže hvala. Nikada mi nije rekao ništa vezano za dane kada smo se družili u vreme ručka. Nikada mi nije rekao kako je od tada postao drugačija osoba, niti da sam mu promenila život jer sam odvojila vreme za njega. Nikada nisam saznala šta on misli o celoj toj stvari. Da li me je uopšte primetio?

Jedino što kada o tome razmišljam, shvatam da sam se ja promenila. Naučila sam određene stvari. Bog me je pozivao na poslušnost sve vreme. Pozivao me je na razne načine, pa čak i na one koji nisu tako očigledni.

Poslušnost nije uvek prijatna niti udobna i zabavna. Kada smo poslušni, to nam ne daje priznanja niti neke primamljive nagrade. Samo što kada sam poslušna Bogu, onda imam ispravan odnos sa Njim. To je već dobar razlog za mene.

Crystal Kirgiss

10 DRUŠTVENIH ZAPOVIJESTI

1. Poštuj svakog čovjeka jer u njemu živi Hrist. Budi osjetljiv na drugog čovjeka, svoga brata.
2. Misli dobro o svima – ne misli zlo ni o kome. Pokušaj i u najlošijem naći barem nešto dobro.
3. O drugima uvijek govori dobro – ne govori loše. Ispravi zlo koje si drugome nanio riječju. Ne pravi razdor među ljudima.
4. Razgovaraj jezikom ljubavi sa svakim. Nikad ne povisuj glas. Ne psuj. Ne čini zlog drugome. Ne izazivaj suze. Donesi mir i iskazuj dobrotu.
5. Opraštaj svima sve. Ne nosi zloću u srcu. Uvijek prvi pruži ruku pomirenja.
6. Djeluj uvijek na korist bližnjega. Čini dobro drugomu, kao što želiš da tebi drugi čini. Ne misli šta je tebi neko dužan, već šta si ti dužan drugome.
7. Saosjećaj s drugima u trpljenju. Nosi utjehu, savjet, pomoć, srce drugima.
8. Radi pošteno da drugi mogu koristiti tvoj rad, kao što se ti koristiš radom drugih.
9. Uključi se u pomaganje bližnjima. Otvori se za potrebe siromašnih i bolesnih. Dijeli. Nađi oko sebe one koji su u potrebi.
10. Moli za sve i za neprijatelje.

Kardinal Stefan Wyszyński

DAJ BOGU PRILIKU DA TI POMOGNE

Bio je lijep prolječni dan. Misli mlade žene ispunilo je osjećanje mira dok je razmišljala o Isusovoj smrti i uskrsnuću. Zastala je na trenutak na vrhu stepenica koje su vodile na glavnu ulicu sada prepunu ljudi koji su žurili na svoj posao.

Na starome mjestu, na početku prolaza, sjedila je stara prodavačica cvijeća. Oko njenih nogu bili su raspoređeni buketi svježeg cvijeća na raširenom novinskom papiru. Prodavačica cvijeća se smiješila, a njeno staro, izborano lice sijalo je od neke unutrašnje radosti.

Bez mnogo razmišljanja mlada žena se okrenula, izabrala je jedan buket i upitala: „Danas ste izgleda srećni?“

„Zašto da ne, odgovorila je starica. Sve je dobro. Zar ne?“

Bila je jadno odjevena i veoma stara, njen odgovor je iznenadio ženu.

„Pa vi ovdje sjedite već godinama. I uvijek ste nasmiješeni. Izgleda da se dobro nosite sa svojim nevoljama?“

„Pa ne možete doživjeti ove moje godine, a da nemate nevo-

lje. Godine i nevolje idu uvijek zajedno," odgovorila je.

„Ali sve vam je to kao Isus i Veliki petak..." a onda je zastala.

„Kao šta?" - upitala je žena.

„Kao Isus i Veliki petak. Kada je Isus umro na krstu u petak, bio je to najgori dan za Isusa. I kada se pojave nevolje, ja se uvijek toga sjetim. Tada sebe podsjetim i šta se dogodilo sa Isusom tri dana kasnije. Tada je Isus ustao iz groba – uskrsnuo

je iz mrtvih. Kada stvari pođu kako ne treba, naučila sam da ne gundam već čekam tri dana, jer tada sve nekako izađe na dobro."

Mlada žena se nasmiješila u znak pozdrava i pošla dalje. Ponižela je sa sobom malu lekciju o strpljenju, i kada god dođu nevolje ili neprilike uvijek se sjeti riječi: „Daj Bogu priliku da ti pomogne. Pričekaj tri dana."

PSALAM 93

Gospod caruje. Obukao se u veličanstvo,
obukao se Gospod u silu, i opasao se.
Zato je vasiljena tvrda, i neće se pomeriti.
Presto Tvoj stoji od iskona; od veka Ti si.
Podižu reke, Gospode, podižu reke glas svoj,
podižu reke vale svoje:
Od hujanja vode mnoge i silne,
od vala morskih silniji je na visini Gospod.
Svedočanstva su Tvoja veoma tvrda;
domu Tvom pripada svetlost,
Gospode, na dugo vreme.

DESTRUKTIVNO KRITIKOVANJE

Do razvoja sklonosti ka negativnim emocijama dolazi zbog dva iskustva kroz koja ste prošli u djetinjstvu. Jedno od najznačajnijih iskustava je destruktivna kritika.

Više štete je prouzrokovala i više ljudi uništila destruktivna kritika nego svi ratovi u historiji svijeta. Razlika se sastoji u tome što ratovi ubijaju tijela ljudi dok destruktivna kritika ubija ličnost, ostavljajući tijela da samo tumačaju kroz život.

Praktično svaki problem koji imate sami sa sobom i drugim ljudima, može da se analizira u-

nazad tako da se dođe do njegovog izvora, do nekakvog incidenta u kojem je vaš sistem vrijednosti i vrijednost vaše ličnosti bila dovedena u pitanje ili napadnuta nekom vrstom kritike.

Djeca su do svoje šeste godine ranjiva i otvorena prema uticajima onih ljudi koji su značajni u njihovim životima. Ona nisu u stanju da razlikuju šta je ispravna, a šta pogrešna procjena i kritika. Dječiji um je poput vlažne gline na kojoj njihovi roditelji i braća i sestre ostavljaju svoje tragove. I što je ječa emocija, to je dublji trag.

Kada odrastete i razvijete sposobnost da pravite razliku, tada ste u stanju da razmotrite izvor negativne informacije koju ste primili.

Ako vas neko kritikuje, ako se ne slaže sa vama, možete da zastanete i prosudite da li je procjena ispravna. Možete da birate šta je u određenoj kritici prihvatljivo i korisno za vas, a ostalo odbaciti.

Međutim, kao dijete nemate takvu sposobnost. Zato što još uvijek učite ko ste. Vi ste poput malog sunđera. Upijate procjene važnih ljudi iz svog okruženja tako kao da vam govore apsolutnu istinu, kao da znaju vaš pravi karakter i sposobnosti.

Što vam je više stalo do njihove ljubavi i poštovanja, to spremnije prihvatate ono što kažu za vas kao validnu procjenu vašeg karaktera i vrijednosti. A kada jednom prihvatite kao istinitu ne-

ku izjavu o sopstvenoj ličnosti, počinjete da gledate na sebe u svjetlu tog uvjerenja.

Vaš um pritom nastoji da vam služi tako što procjenjuje kao prihvatljivo ono što smatrate ispravnim sudom o vašoj ličnosti. On razvrstava i izdvaja vaša opažanja. Uzrokuje da vidite primjere koji „potvrđuju” vaša uvjerenja, dok u isti mah uzrokuje da ignorirate iskustva koja tome protivrječe.

Ako su vam govorili da ste „nevaljali”, da vam se „ne može vjerovati” ili da „mnogo lažete”, vi počinjete da vjerujete u to da su kritike neporecive činjenice o vašoj suštinskoj prirodi.

Ako ih svjesno prihvatite, njih potom prihvata i vaš podsvjesni um gdje bivaju zabilježene kao uputstva za buduća ponašanja.

Brajan Trejsi

PRIČA SA INTERNETA

Na popularnom Redditu pojavila se potresna ispovijest jedne kćerke koja je dirnula mnoge. Njezina priča se pojavila kao komentar na objavu čovjeka koji se požalio kako mu je previše žao što mu sin odlazi na fakultet.

Nakon toga je ona napisala svoju priču:

Moj otac nije bio emotivan čovjek. Nikada mi nije rekao da mu nedostajem, možda bi mi tek ponekad rekao „volim te”. Nismo se grlili niti šalili puno. Uvijek sam mislila da je jako hladan i odsutan. Kada bi me ljudi pitali nedostajem li mu kada sam otišla studirati, slegnula bih ramenima i rekla, vjerojatno mu ne nedostajem.

On je preminuo prošle godine i tek kada je umro, shvatila sam koliko sam mu značila. Sačuvao je sve moje. Čuvao je moje prve crteže, svako moje užasno crtačko ili pisano djelo, ali i čestitke i pisma koja mi je pisao, ali ga je bilo sramota poslati ih. Svi koji ga poznaju ispričali su mi kako je bio ponosan na mene i kako je stalno pričao o meni.

Maćeha mi je rekla da je redovno plakao te se živcirao kada treba poslati poruku ili me nazvati jer se bojao da mi ne dosađuje. Sakupljao je stvari da mi pošalje paketić, ali se bojao da mi se neće svidjeti pa je oduštavao.

Kada bi dobio moju poruku, proveo bi 10 minuta smijući se

---

pa bi smišljao što da napiše u odgovoru što bi me nasmijalo. A ja sam mislila da je zaboravio da mi odgovori. Toliko sam pogrešno sve razumjela. On je jednostavno imao socijalnu anksioznost.

Nisam znala ko je on zapravo, pa nisam ni mogla razumjeti koliko sam mu značila, i zbog toga mu nisam nikad pokazala koliko sam zahvalna. Oboje smo mislili da dosađujemo jedno drugom, a zapravo smo oboje

htjeli razgovarati jedno s drugim. Propalo nam je toliko vremena!

Sigurna sam da mnogi ljudi imaju slične priče. I sama sam radije kolotala očima kada bih vidjela da me tata zove treći put te sedmice, nego što bih se potrudila shvatiti kako on brine za mene – napisala je djevojka.

*Svjedočanstvo ove djevojke
dirnulo je mnoge.*

POVRATAK U DOM BOŽJI

Kada ti završi posao, vraćaš li se svojoj kući sa mirom u duši ili opterećen brigama, tjeskobom ili krivicom? Čeka li te u tvome domu toplo ognjište ili prepirke, svađe i razni porodični problemi? Je li tvoj dom samo usamljeni kutak? Ispričaću ti priču o čovjeku, koji se – po svemu sudeći – svakodnevno vraćao kući nečiste savjesti.

Govorim ti o čovjeku po imenu Zahej. Pođi sa mnom u Lukino evanđelje, u devetnaesto poglavlje. Autor evanđelja

predstavlja Zaheja kao cariničkog starješinu i bogataša. Priča je kratka i štura. Pokušajmo je donekle oživjeti.

Sa pravom možemo ustvrditi da se ovaj bogataš – dok se svakodnevno vraćao svojoj kući s posla – vraćao nečiste savjesti. Razlog je taj što je bio carinički starješina. Izraelski je narod u Zahejevo vrijeme carinike žigosao kao izdajnike, zločince, pokvarenjake. Pod vlašću Rimljana, Izraelci su morali plaćati danak i porez osvajačima. A ca-

---

rinici - mnogi od njih i sami Izraelci - ubirali su porez od svog naroda. Ne samo da su ubirali porez, koji su propisali Rimljani, nego su uzimali i više od propisanoga ne bi li se što prije obogatili. Stoga su ih sunarodnjaci mrzili i proglašavali otpadnicima. Zahej je bio starješina tih omrznutih carinika. Nije čudo što je slovio kao bogataš.

Tri su se čudnovate stvari dogodile u vrlo kratkom vremenu. Prva: Zahej je učinio nešto što bi se rijetko moglo očekivati od jednog bogatog i omraženog čovjeka. Popeo se na drvo divlje smokve. Ne da bi ubirao plodove sa drveta već da bi mogao vidjeti jednog čovjeka, zakriljenog mnoštvom naroda. Ulicama Jerihona, Zahejevog grada, nije prolazio neki visoki dostojanstvenik, već siromašni čovjek, 'niko i ništa' u očima ljudi visokog položaja. Gradom je prolazio Isus, a Zahej ga je htio vidjeti.

Zašto bi ovaj bogati i pohlepni čovjek htio vidjeti nekoga ko je za sebe rekao da nema ni kuće.

„Lisice imaju gnijezda”, rekao je jednom prilikom Isus, „a Sin Čovječji nema gdje da nasloni

glavu” (Mt 8:20). Dok razmišljam o tome, pada mi na pamet jedna misao: Zaheju je proradila savjest.

Carinički je starješina zasigurno mnoge ljude nosio na duši dok su njegovi podložnici, poput gulikoža, ubirali porez i otimali od siromašnih usta. Najveći dio iznuđenog i otetog novca od strane carinika išao je vjerovatno u džep njihovih pretpostavljenih.

Takvim ljudima, pohlepna želja za bogaćenjem, zna otupiti i umrtviti savjest. No, izgleda da Zaheju savjest nije davala mira. Nešto ga je privuklo Isusu da ga je po svaku cijenu htio vidjeti.

Onizak rastom, morao se popeti na drvo. Bogati čovjek, koji je gradio svoje bogatstvo na nepravdi i otimanju, poželio je vidjeti siromašnog čovjeka, koji je snažno zagovarao pravednost, milosrđe i ljubav.

Zatim se dogodila druga čudnovata stvar. Zasiurno na iznenađenje mnoštva naroda, Isus je svoju pažnju usmjerio ka čovjeku na drvetu: „Zaheju, siđi brzo“, pogledao je Isus prema njemu i nastavio, „treba da se danas zadržim u tvojoj kući“ (Lk 19:5).

Ne znam ko je više bio iznenađen: Zahej ili okupljeni narod. Dok je Zahej s radošću prihvatio Isusov poziv, ostalima se to nije svidjelo. Osuđivali su Isusov postupak: „Svratio je u kuću jednog grešnika!“ (Lk 19:7). Mrmljali su i negodovali. Nije im bilo jasno kako jedan Božji zagovornik može poći u kuću nekoga, koga su oni ubrajali u najgori ološ društva.

Isus se nije osvrtao na prigovore. Odlučio je provesti neko vrijeme u bogataševoj kući. Ne zato da bi se najeo i napio s bogate trpeze. Sinu Božjemu, koji poznaje čovjekovu misao i srce, bilo je stalo do Zahejeve duše. Dok se mnoštvo guralo oko Isusa, on je - osjećajući svojim božanskim srcem kakva se borba vodi u Zahejevoj duši - izabrao

upravo njega za svog domaćina. Pošao je njegovoj kući.

Dogodila se i treća čudnovata stvar, zasigurno ponovno na opšte iznenađenje poznavalaca bogatog i pohlepnog Zaheja. Dok je Isus boravio u bogataševoj kući, ovaj mu nije govorio nešto poput: „Isuse, hvala ti što si svratio kod mene. Pokazao si ovoj rulji ko je dostojan da te primi.“

Naprotiv, susret sa onim koji dotiče srce i dušu, koji poznaje čovjekovu nemirnu savjest, donosi preokret. Zahej je ovako počeo govoriti: „Evo, polovicu svog imanja, Gospode, daću siromasima“, izjavio je pred Isusom i dodao: „I ako sam koga u čemu prevario, vratiću četverostruko“ (Lk 19:8). To nije bilo dodvoravanje. To nije

---

bila Zahejeva računica da umiri savjest. To je bio iskaz promijenjenog srca, duboko dotaknutog Božjim milosrđem.

„Da, milošću ste spašeni – po vjeri“, pisao je apostol Pavle crkvi u Efesu i nastavio: „To ne dolazi od vas; to je dar Božji“ (Ef 2:8). Ako bismo u tom trenutku mogli zaviriti u Zahejeve misli, vjerujem da bismo u njima našli nešto poput ovoga: „Gospode, duboko se kajem za svu nepravdu koju sam činio ili poticao. U tvojoj sam prisutnosti, tvoja mi je sveta ljubav i milost ispunila srce, i od sada ću – svime što imam i svime što jesam – živjeti da činim dobro bližnjemu i da služim Bogu.“

Na ovu korijenitu promjenu i na stav, koji je iz toga proizišao, Isus je odgovorio sljedećom izjavom: „Danas je došlo spase-nje ovoj kući“ (Lk 19:9).

Ostavimo Zaheja na trenutak po strani. Poslušajmo riječi majke Tereze, koja jednom prilikom rekla: „Ne treba se bojati smrti, jer je smrt povratak u dom Božji. Za mene je najveća kruna ljudskog života: umrijeti u miru sa Bogom. Jednom sam jednoga od ljudi s ulice pokupila iz jame i

ponijela ga u Kuću umirućih. Sjećam se što mi je rekao: 'Živio sam na ulici kao životinja, a umrijeću kao anđeo, voljen i njegovan...' Nije se bojao. Bojimo se umrijeti samo kad nam savjest nije čista, kada se bojimo da ćemo se suočiti sa samim sobom gledajući Boga. Čisto srce vidi Boga i ja vjerujem da oni koji se nalaze po našim kućama za umiruće, ne raduju se smrti zato što ih oslobađa od boli, već zbog mira koji osjećaju. Idu jednostavno u dom Božji.“ Tako je govorila majka Tereza.

Postoji nešto zajedničko kod Zaheja i ove izjave majke Tereze. To je povratak u dom Božji. Za najsiromašnije i najbogatije ljude ovoga svijeta vrijedi isto pravilo: odgovoriti na milost Božju istinskom promjenom u srcu. Nakon životne prekretnice, Zahej je možda promijenio posao ili je nastojao uticati svojim položajem da se mnoge nepravde isprave. To ne znamo. Ali šta god da je radio, kući se vraćao čistog i radosnog srca te mirne savjesti. Njegov je dom postao mjesto gdje boravi čovjek spašen milošću Božjim. No, još nešto je vrlo značajno: šta god

da je radio, ne samo da se s posla svakodnevno vraćao svojoj kući, već je i išao prema novom odredištu. On je iz dana u dan polako koračao i u svoje konačno odredište: u dom Božji. Ostatak života, Zaheju je bio njegov – kako bi majka Tereza rekla – povratak u dom Božji.

Poput Zaheja, Isus i tebi upućuje poziv: treba da se zadržim u tvojoj blizini, unutar tebe, tamo gdje te tišti i uznemiruje. Svakoga od nas, Isus stavlja pred presudnu odluku: povratak u dom Božji ili ostanak u strahu, nemiru i tjeskobi.

Isus kao da te pita: „Dragi prijatelju! Hoćeš li se svakodnevno vraćati s posla kući kao mjestu prepirke, porodične svađe ili kao u neki osamljeni kutak? Ili ćeš odabrati da tvoj cjelokupni život bude povratak u dom

Božji. Isus je rekao: „U kući Oca moga ima mnogo stanova“ (Jov 14:2).

Dok se probijaš kroz mnoštvo, Bog ti kaže: „Prijatelju, siđi brzo, jer život ti prolazi.“ Ako tvoje življenje, nije povratak u dom Božji, onda je povratak u beznađe, očaj i osudu. Ako je povratak u dom Božji, povratak Hristu, onda je to povratak u palatu pravednosti, mira i ljubavi. Hoćeš li prihvatiti Božju milost i reći: „Gospode, griješio sam u životu. Oprosti moj grijeh. Od sada ću živjeti sa svime što jesam i svime što imam za dobro bližnjega i tebi na slavu.“

Što si izabrao: povratak u beznađe krhkog ljudskog života ili povratak u dom Božji? Ako si izabrao dom Božji, onda ti Isus upućuje blagoslov riječima: „Danas je došlo spasenje ovoj duši.“

Vlado Pšenko, Vukovar

JOSHUA

SVJETLO U TAMI AFRIČKE KOLIBE

*Trošna kućica i tamna koliba u kojoj mi zasija Joshua
(Marubitshi, J. Afrika)*

“Ljubi bližnjeg kao samog sebe.”

Matej 22:35-40

U Bocvani sam bio zbog ponuđenog mi posla. Nakon što sam u Gaboroneu, glavnom gradu te prilično uređene afričke države obavio razgovore s nesuđenim budućim poslodavcem, valjalo mi je ići natrag kući, u Holandiju. Let za Amsterdam polazio je iz udaljenog Johannesburga, kamo sam trebao poći ugodnim i prostranim Toyotinim kombijem koji je vozio šofer direktora BIDPA-instituta, onog na kojem mi je nuđeno zaposlenje.

Krenuli smo odmah nakon doručka. Računali smo tog dana

prevaliti dvije trećine puta i već popodne stići u Rustenburg, gdje bismo prespavali. To mjesto nam je preporučio direktor Instituta, tamo je on imao brata koji je držao malo konačište.

Na odredište stigismo prije nego smo planirali. Lako nađosmo hotelčić, *Bergsg Lodge* se zvao. Smjestismo se kod ljubaznog domaćina i zakratko odmorismo, kad me šofer zamoli da pođe kombijem u nedaleko selo, tamo je imao rođake. Ja se složih, pa odmah, shvatajući da nemam šta raditi u nepoznatom mi mjestu, upitah da li bih mu se mogao pridružiti. On potvrdno klimnu glavom, činilo mi se kao da je samo to priželjkivao.

Sjedosmo u kombi koji nas ubrzo dovede na periferiju gradića. Začas zađosmo u predio rijetko naseljene zaravni obrasle niskim rastinjem, prava afrička savana, tek pokoje usamljeno drvo, valjda da pruži hladovinu spasa pregrijanom putniku. Trucajući se prašnjavim putem još nekoliko kilometara, dođosmo pred kuću vozačevog rođaka. Upitah gdje se nalazimo, kako je ime sela, tek da znam gdje sam i da znam pričati gdje sam bio. “Sir, we are in Marubitshi”, odgovori mi vozač ljubazno.

Čim izađosmo iz kombija oko nas se okupi mnoštvo roda šoferova, nekoliko muškaraca, još više žena razne dobi i čitav roj dječurlije. Nakon što se rukovasmo sa svakim od odraslih članova porodice, pozvaše nas da uđemo u dvorište.

Posjedasmo na drvene klupe ispred kuće. Domaćini su odmah prešli na lokalni dijalekat, neku mješavinu afrikanskog i engleskog, tako da ja nisam više ništa razabirao iz njihove priče, unakrsne. Svako je razgovarao sa svakim. I to glasno, uz snažno i temperamentno gestikuliranje. Pravi “južnjaci”, pa još ispod ekvatora – pomislih u sebi.

Prepušten sebi, dobio sam

vrijeme da posmatram, da uživam. Šofer, koji je sjedio tik do mene, nekoliko puta mi se izvini što sam izostavljen iz njihovog razgovora. Ja rekoh da mi je sasvim ugodno i da se ne obaziru na mene. Nedugo poslije, poželjeh protegnuti noge, pa upitah vozača da li je selo bezbjedno jer bih volio prošetati unaokolo. On mi se primaknu i tiho na uho reče da su svi susjedi, bliži i dalji, već registrovali da njegovi rođaci imaju stranca u posjeti i da je to sasvim dovoljna garancija da se osjećam sigurno u selu. Ja ustadoh, pa zakoračih puteljkom što je vodio ka vodotornju, koji se uzdizao na horizontu.

Bio je još uveliko dan, vrijeme sunčano i prilično toplo. Vani nije bilo nikoga. Tek tu i tamo bi se začuo cvrkut kakve ptičice. Selo je bilo smješteno u ravni, radije bih rekao na nepregledno velikom platou prekrivenim žutom prašinom iz koje je stršilo napola sasušeno nisko rastinje. U daljini prepoznah tek poneko usamljeno drvo, ono nevisoko savansko, s bogatom krošnjom nalik otvorenom kišobranu. Kućice su bile skromne, prizemnice, većinom od naslaganih sivih betonskih blokova i pokrivena limom s

---

odbačenih metalnih buradi za naftu – pomislih kako se ovdje sve koristi do kraja, čak bolje nego u Holandiji, gdje se štošta toga nastoji reciklirati i ponovo vratiti u upotrebu.

Zastadoh pred jednom takvom, na brzinu sklepanom potleušicom, smještenom na par stotina kvadratnih metara suhe zemlje pored koje je, tek nekoliko koraka udaljena, stajala mala afrička koliba, okrugla, ona od sasušenog blata i pruća i s obaveznim slamnatim krovom. Ubava mi bijaše, zagledah se u nju.

“Good afternoon!”, odjednom začuh ženski glas koji me prenu iz mog divljenja skladu i ljepoti kolibe. Okrenuh se i ugledah osobu koja je stajala na vratima obližnje trošne kućice, zbog sjenke plehane nastrešnice ne vidjeh joj lice, samo suvonjavo tijelo. Ja joj odzdravih. Ona me upita da se nisam izgubio, da ne tražim koga. Govorila je engleskim jezikom, ali opet s onim teškim lokalnim akcentom, jedva sam je razumio. Rekoh da sam u posjeti, tu u njenom susjedstvu i da sam izašao da razgledam selo. “Oooh dear, you can’t find anything interesting over here, except lot of poverty and misery”, reče mi da se tu nema šta valjano vidjeti, sve sama

bijeda i jad. Onda krenu prema meni, koji sam stajao uz žičanu ogradu njenog dvorišta. Izlazeći iz sjenke pokaza mi ljepuškasto lice. Potom, pomalo tužnim glasom doda: “Unfortunately, I am at the bottom of all of it”. Pojasni mi da je ona na dnu te svekolike bijede.

Tako započesmo naš slučajan razgovor, s nogu – ona je stajala s jedne strane žičane ograde, u svom vrtu, ja s druge, na cesti. Iz razgovora saznah da je udovica, da joj je muž poginuo u rudniku i da tu živi s dva sina, jednim od dvanaest godina, drugim od dvadeset i dvije. Reče da je stariji prije sedam godina imao nesreću, kamion ga je pregazio, pa je ostao nepokretan, od struka nadalje. Sve vrijeme, svih tih sedam godina leži u kolibi preko puta, nepomičan. Preko dana najčešće je sam, prepušten sopstvenoj zloj sudbini. Mlađi sin joj ide u školu, tu u selu, a ona, majka, pokušava da zaradi koru kruha noseći vodu s udaljenog vodotornja onima koji to mogu platiti. “Tek par novčića”, tako je prokomentarisala.

Uskoro se na vratima trošne izbe, one s plehanim pokrovom, pokaza dječak, njen mlađi sin. Znatiželjno pogleda spram mene. Ugledah bijele zube iza toplog,

---

prijateljskog osmijeha i velike nemirne oči. Veseo dječak, pomislih u sebi. Upitah ga kako je u školi, ima li problema s učenjem, a on, pomalo sramežljivo odgovori da nema. Još doda kako je najbolji učenik u čitavoj školi. Bio je u šestom razredu, završnom. Zapitah ga još da li bi želio ići dalje, nastaviti školovanje, šta bi htio postati. "Učitelj!", u dahu izusti, a onda pognu glavu, zagleda se u prašnjavo tlo ispred sebe i zašutje. Mati uskoči s komentarom da za to nemaju novaca, valjalo bi ga poslati u veći grad, a to je nešto što mu ne može priuštiti. Nego će i on morati nositi vodu susjedima, pomoći joj, jer nju snaga izdaje, ne može više ni sama sobom. A i brat invalid je tu s njima, valja o njemu brinuti, spomenu na kraju blago podižući glas, valjda da bi dječak to dobro čuo, shvatio i prihvatio.

Žena me ljubazno pozva u kuću, na šoljicu čaja. I još doda da bi starijem sinu bilo drago sresti me i popričati sa mnom, osamljen je, željan razgovora. Ja pristadoh na ovo drugo. A to je značilo da ću trebati zaći u onu afričku kolibu, u njoj je ležao stariji sin. Ona mi reče da uđem u dvorište i rukom pokaza prema kolibi. "Izvolite, Joshua leži

ondje", izgovori opet nešto glasnije, tek da sinu najavi da će imati posjetu.

Ja krocih u dvorište, pa se uputih prema kolibi. Sagnuh se da ne bih udario glavom u nizak nadvratak, pa zakoračih unutra. U kolibi me dočekaše mrak i težak miris ustajalog zraka. Ništa vidio nisam. Odjednom čuh ugodan muški glas koji me oslovi. Po zvuku sam cijenio u kojem pravcu treba da gledam i tražim neznanca. Kada se oči navikoše na tminu kolibe, prvo što ugledah bijahu krupne beonjače i biserno bijeli zubi iza smiješka dobrodošlice.

Potom razaznah lik mladića, prelijepo lice, onu zadivljujuću afričku ljepotu koju imaju muškarcu iz Sudana i žene iz Etiopije. Ležao je na slamnatoj prostirci, okrenut vratima tako da je kroz njih mogao vidjeti nešto dnevnog svjetla i par kvadratnih metara svijeta izvanjskog. Ništa više. Koliba je bila prazna, ni namještaja, niti ognjišta, ničega u njoj. Samo on i nešto slame razasute u uglu kolibe, valjda ležaj za mladeg brata. Pridem mu uzglavlju i kroz otvorena vrata mi se pokaza sav njegov skučeni i ukočeni horizont: na jednom kraju je bio on, a na drugom, udaljenom dvadesetak metara od

---

ulaza, jedno napola usahlo stablo, prašnjavo tle i po njemu nekoliko razbacanih polomljenih cigli ili grumenova sasušene zemlje, s tog mjesta nisam mogao razabrati što od to dvoje.

Pozdravismo se i predstavismo jedan drugome. Izgledao mi je radostan. Ja otpočeh razgovor, po običaju, ispitivački. On, kao da je samo to čekao, odmah počeo pričati o danima kada je još bio zdrav, o tome kako je i on bio dobar učenik, kako je bio pošao u srednju školu i snivao da će postati vozač autobusa, da će tako roditeljima, otac je tada bio živ, pomoći da kupe malu farmu, ne bi li stali na noge. Govorio je veselim glasom, takav mu je bio i izraz na licu. Pričao mi je kako u ljetna praskozorja, kroz otvorena vrata kolibe, očekuje da ugleda sunce na izlasku, da je po mjestu na kojem se ono ukaže naučio razaznavati koji je mjesec u godini, pa i koja je sedmica u mjesecu. Zimi, kada se sunce ne bi pojavljivalo u njegovom skučenu vidokrugu, osluškivao je ptice, po njihovom pjevu odgonetao je da li je proljeće blizu, da li će drvo pred vratima kolibe uskoro ozelenjeti.

Nekako mi se učini da je i on, iznenađen mojom posjetom, procvrkutao. No, taj sam cvrkut s

naporom pratio. Velikim. Imao je, baš kao i majka mu, jak akcenat, meni teško razumljiv. Uz to je govorio brzo, kako to obično čine usamljeni ljudi, odviknuti od dvosmjerne komunikacije u kojoj sagovorniku treba dati vremena da čuje i shvati šta mu se govori, dati mu priliku i da ponešto kaže. Uprkos svim naporima da ga razumijem, počeh gubiti nit njegove priče, nisam je mogao slijediti.

Gledao sam u njega, a u mislima sam se pitao – kako je tom mladiću, tom nabubrenom pupoljku života što je godinama zakopan pod zemlju, pokopan u tamu zemljane kolibe? Pomišljao sam kako bih na njegovom mjestu bio nesrećan, ucviljen zbog dubokog beznađa, gorak sebi i svakome. Kako bih samo sanjao da će se desiti čudo, zamišljao da si nalazim lijeka, čeznuo za časom kada ću ponovo stati na noge, molio se sebi za spas. I plakao nad sudbinom, nad samim sobom. A on, leži godinama nepomičan u tom mraku i zrači toplinom. U duši mu se ne ogleda ni trunka tame njegove kolibe, tame koja sve okružuje i robi. Da nisam znao kakva ga je nevolja snašla, mislio bih da razgovaram s nekim koga je jučer svladala tek jača prehlada, s

nekim ko će već sutra ustati iz kreveta.

Došlo je vrijeme da idem. I dok sam pružao ruku da ga pozdravim za rastanak, ne mogoh izdržati a da ga ne upitam šta sanja, s kojim mislima liježe i s kojim ustaje, čemu se svome Bogu moli. Pitao sam ga očekujući da će mi reći što bih i sam na takvom mjestu odgovorio. Mislio sam da će kazati kako želi da ozdravi, da prohoda, da će htjeti novi život, poželjeti pobjeći iz postojećeg. A on, bez imalo razmišljanja, onako spontano, s anđeoskim izrazom lica i očigledno iz srca, smireno odgovori:

“Moja najveća želja, jedina molitva koju molim je da nekako smognemo novaca, pa da moj

brat pođe u srednju školu, na koledž.”

U tom času mene prodoše trnci, samo što ne zaridah pred tim unesrećenim mladićem. Mladićem čija je ljubav za drugog veća od njegove neizmjerne velike mizerije, veća od želje za životom, veća od ljubavi za samog sebe.

“O Bože, ko je ovo preda mnom?!”, zapanjeno vrisnuh na sav glas, na svom jeziku, njemu nerazumljivom.

I u istom trenu shvatih da mi se u liku Joshuae ukazao sami Bog. Da mi je htio poručiti kakvu to ljubav On u srce moje usaditi hoće.

*Branislav Mikulić, Amsterdam
Fragment knjige “Srcem do beskraja”*

PREDSTAVLJANJE KRIPTONITA [2]

Apostol Pavle razotkriva crkveni kryptonit. Oslabljuje nas, sprječavajući naš hod u sili božanske naravi. Kralj David govori o razdoblju svog života dok se još nije pokajao i ispovjedio grijeh, jadikujući: „Snaga mi se trošila k’o za ljetnih žega“ (Psalam 32,4). Prevod Biblije poznat kao *Message Bible* prenosi njegove riječi ovako: „Svi su mi se životni sokovi isušili.“

Drugi stih kaže: „Grijeh je isušio moju snagu; iznutra odumirem“ (Psalam 31,10).

Jakov poručuje: „Grijeh, kada sazrije, donosi smrt. Ne zavara-

vajte se, ljubljena moja braćo“ (Jakovljeva posl. 1,15–16). Ovdje se vjernicima jasno poručuje, upozoravajući ih, da se ne daju zavesti silom grijeha. Ako se vjernik ne razračuna s grijehom, on mu može učiniti isto što i kryptonit Supermenu, pa čak ga i odvesti u smrt.

Pavle stoga, poput brižnog duhovnog oca, upozorava korintsku crkvu – i nas – na učinke duhovnog kryptonita.

Oštro upozorenje

Prva stvar koju treba istaknuti u vezi ovih izazovnih stihova

jest upozorenje. Pavle ne kaže: „To je uzrok svake slabosti, bolesti ili prerane smrti među vama.“ Drugim riječima, ne kaže da se sve teškoće, bolesti i smrt mogu pripisati grijehu. Mi vjernici često se borimo sa teškim situacijama jednostavno zato što živimo u palom svijetu u kojem su itekako prisutne stvarne prirodne i demonske sile.

Na primjer, zapisano je da su Isus i učenici sreli čovjeka slijepa od rođenja. Učenici su pitali: „Ko sagriješi, čovjek ili njegovi roditelji, da je rođen slijep?“ (Evandjelje po Jovanu 9,2). Mislili su da je čovjek mogao biti u takvom stanju jedino zbog grijeha.

Isus im odmah odgovori: „Niti sagriješi on niti njegovi

roditelji.“ Isus po kratkom postupku odlučno zaustavlja taj užasan način razmišljanja. Nije svaka slabost, bolest ili preuranjena smrt uzrokovana grijehom.

Isti je način razmišljanja uzrokovao Elifazovo, Bildadovo i Sofarovo kritikovanje Jova. Optužili su Jova da pati zbog svojih grijeha (vidi Jov 5,17; 8,4–6; 11,13–15; 22,1–11). No, prije nego su počele Jovove patnje, Bog izjavljuje za njega da „njemu na zemlji nema ravnoga. Čovjek je to neporočan i pravedan“ (Jov 1,8). Jovove patnje nisu imale nikakve veze sa grijehom ili nedostatkom morala.

Bog je neko vrijeme ćutio, ali naposljetku je odgovorio Elifazu: „Ti i tvoja dva prijatelja ras-

---

palili ste gnjev moj jer niste o meni parvo govorili“ (Jov 42,7). Predstavljanje Boga kao onoga koji disciplinuje i kažnjava nekoga za grijeh, dok On to zapravo ne čini, ozbiljna je optužba protiv Njegovog karaktera.

Prije mnogo godina, dok sam bio mladi vjernik, ljude se osuđivalo da su u grijehu ako prolaze kroz životne teškoće. Takav način razmišljanja još je uvijek prisutan među nekim ljudima, no srećom, ne tako često kao prije. Biblijsko učenje i ispravno vodstvo uklonili su većinu tih pogrešnih stavova u crkvi. Način na koji se nekima govorilo u tom duhu izrazito je neukusan, osuđujući i čak prepun mržnje. Žalosno je reći, ali neki su čak otpali od vjere zbog takvog učenja.

Sa druge strane, prisjetimo se riječi koje je Isus uputio čovjeku kojeg je iscijelio nakon što je ovaj bolovao trideset i osam godina: „Eto, ozdravio si. Više ne griješi da te što gore ne snađe“ (Evandjelje po Jovanu 5,14). Isus nesumnjivo potvrđuje da grijeh otvara vrata za posljedice i teškoće. Isus je toliko volio tog čovjeka da je dao svoj život za njega. Iz te gorljive ljubavi za njega, on ga upozorava.

Kada se ne želimo pozabaviti takvim problemima, mi zapravo ne volimo na pravi način. U našem nastojanju da ostanemo čisti od bilo kakvog postupanja koje bi se moglo iščitati kao zlo, optužujuće ili osuđujuće, često odemo u drugu krajnost i ne kažemo apsolutno ništa. Ali i dalje smo u stanju koje Pavle opisuje tako da su mnogi nemoćni, bolesni i umiru prije vremena. Je li to ljubav? Je li to prava brižnost?

Imamo odgovore za druge, ali izbjegavamo se pozabaviti njima jer ne želimo biti pogrešno shvaćeni. Budimo pošten: na šta je usmjerena naša ljubav? Volimo li crkvu poput Isusa i Pavla govoreći istinu? Ili smo usmjereni na sebe, svoj ugled, može biti gubitak odnosa ili to da budemo pogrešno shvaćeni?

Moje putovanje

U ranim godinama moje službe, stalno sam ohrabrivao druge i bio pozitivan. Sukobljavanje sam izbjegavao poput kuge. Čak sam ponekad i lagao ne bih li izbjegao sukob i umjesto toga bih rekao nešto ohrabrujuće. O Johnu Bevereu se govorilo: „On je tako ljubazan, jedan od najto-

---

plijih ljudi u čitavoj crkvi.“ Do mene su dolazile takve izjave u kojima sam uživao.

Jednog mi je dana, dok sam bio u molitvi, Bog progovorio: „Ljudi kažu da si ti jedan od najljubaznijih ljudi u crkvi, je li tako?“

Odgovorio sam: „Da, kažu.“ Mislio sam da će Bog biti zadovoljan, ali sām način na koji mi je Duh Sveti postavio pitanje signalizirao je da ne ide u tom smjeru.

Iduća izjava potvrdila je moju sumnju. Rekao je: „Sine, ti ne voliš ljude u crkvi.“

Odvratio sam, potpuno u šoku: „Šta? Ali volim ih i to ljudi i kažu.“

Potom je rekao: „Znaš li zašto koristiš samo pozitivne, poticajne i ohrabrujuće riječi kad govoriš?“

„Zašto?“ Oprezno sam upitao.

„Jer se bojiš odbacivanja“, odgovorio je.

Propao sam u zemlju. To me dotuklo i ostavilo bez riječi.

„Da stvarno voliš ljude“, nastavio je, „govorio bi im istinu, čak i kad aznaš da postoji velika vjerovatnoća da će odba-

citi tvoje riječi, pa čak i tebe.“

Bio je to jedan od onih trenutaka koji mijenjaju život. Promijenio sam se istog trena, i onda sam otišao u drugu krajnost. Počeo sam govoriti istinu, ali bez takta i blagosti, jer mi je i dalje nedostajao najvažniji sastojak: iskrena ljubav. Putovalao sam i služio u manjim crkvama i, žalosno je za reći, tukao sam ovce. Kada pogledam unazad, žao mi je ljudi koje sam ukoravao bez ikakva ohrabrenja, i njihovih pastira koji su morali čistiti moj nered.

Godine 2001. služio sam na velikoj konferenciji u mnogoljudnoj crkvi u Evropi. Nekoliko mjeseci prije toga, iz više sam izvora, sa tri različita kontinenta, čuo da je pastor te crkve rekao uticajnim vođama da sam ja grub i da tučem ovce. Bio je u pravu.

Ne neki nego mnogi

Imajte ovo na umu: Pavle je strastveno volio korintsku crkvu. Dokaz je u njegovom pismu: „Zašto? Jer vas ne ljubim? Bog znade“ (Druga poslanica Korinćanima 11,11).

U drugom dijelu iste poslanice, on kaže: „Pisah vam uistinu

---

uz mnoge suze, iz velike nevolje i tjeskobe srca, ne da se ražalostite, nego da upoznate moju preveliku ljubav prema vama“ (Druga poslanica Korinćanima 2,4).

Crkva ga je pogrešno shvatila. Ukore i upozorenja doživjeli su kao nedostatak ljubavi, a slično je i danas u crkvama i drugdje. Mnogi su kao što sam ja nekada bio: strogi, grubi i dogmatski nastrojeni te im nedostaje izvorne ljubavi, brige i saosjećanja. Možda su snažni i odvažno govore, ali motiviše ih želja da budu u pravu. Mnogi su bili žrtve takve zloupotrebe autoriteta.

Međutim, to ne znači da je svako ukoravanje i upozorava-

nje takvo. Pavlove su riječi ponekad bile snažne, pune ukora i ispravljanja, ali svejedno su proizašle iz srca ispunjenog strastvenom ljubavlju.

Pavle dalje piše: „A ja ću najradije trošiti i istrošiti se za duše vaše. Ako vas više ljubim, zar da budem manje ljubljen?“ (2. poslanica Korinćanima 12,15). Njegova je frustracija očita. Shvativši pogrešno njegovu ljubav i brigu za njih, počeli su ga posmatrati kao grubog vođu, onoga koji ih želi držati pod pravilima.

No, molim vas da razumijete kako su Pavlove riječi, iako snažne dok ljubljenoj braći i sestrama objašnjava uzrok zbog kojeg su mnogi slabi i bore

se sa zdravstvenim poteškoćama te prerano umiru, proizašle iz gorljive ljubavi za njih. Puno bi lakše bilo za progutati da je rekao „neki“, a ne „mnogi“.

Kako možemo zatvoriti oči pred istinom koju poručuje? Odnosi se na njih, no, odnosi li se i na nas? Da li bi Bog stavio te riječi u Pismo da se radi o izolovanoj situaciji? Odnose li se i na nas? Odgovor je bez sumnje „da“.

Završna misao: Pavle ne govori samo o crkvenom zajedništvu. Rekao je puno više, a mnogi od nas, uključujući i mene godinama, promašujemo cjelokupnu poruku. Uronićemo dublje u značenje njegovih riječi u idućem poglavlju.

Konkretni koraci

Sjetite se, pozvani ste ovom izjavom: „Kakav je on, takvi smo i mi u ovom svijetu“ (Prva Jovanova poslanica 4,17). Bog vas je pozvao da živite poput Isusa upravo sada, a ne jednoga dana u budućem životu.

Mijenja li to način na koji razmišljate o svom svakodnevnom životu? Možda se niste doživljavali slabima prije nego ste uvidjeli svoj potencijal u Hristu,

no, sada kada ste ga uvidjeli, smatrate li se slabima ili jakim? Ako se smatrate slabima, mudro ste se procijenili. Jer Bog kaže da se Njegova snaga najbolje očituje u našoj slabosti (vidi Drugu poslanicu Korinćanima 12,9).

Bog će preokrenuti našu slabost u snagu tek kad se ponizimo pred Njim (vidi Prvu Petrovu poslanicu 5,5). Tražite Boga da vam pokaže uzroke vaše slabosti. Zapišite ih, tražeći ga da vam da ključeve slobode od svake pojedine slabosti. Odvojite vrijeme i zapišite Božji recept za preokretanje svake slabosti u snagu.

John Bevere

Iz knjige UBIJANJE KRIPTONITA

SMELOST

Dva semena leže jedno pored drugog u plodnom tlu u proleće.

Prvo seme kaže:

„Želim da rastem! Želim da pustim svoje korenje duboko u zemlju ispod mene, i da poguram svoje izdanke kroz zemljenu koru iznad sebe. Želim da razvijem svoje pupoljke da bi objavili dolazak proleća. Želim da na svom licu osetim toplotu sunčevih zraka i na peteljka blagoslov jutarnje rose.“

I tako je raslo.

Drugo seme kaže:

„Plašim se. Ako pustim svoje korenje u zemlju ispod mene,

ne znam na šta mogu da naiđem u tami. Ako se probijam kroz čvrsto tlo iznad sebe, mogu da oštetim tanane izdanke, šta ako otvorim svoje pupoljke, a puž pokuša da ih pojede? A šta ako počnem da cvetam, a dete me iščupa iz zemlje. Ne, mnogo je bolje da čekam dok sve ne bude bezbedno.“

I tako je čekalo.

Jedna koka koja je čeprkala po bašti, tražeći hranu, pronašla je seme koje čeka i odmah ga pojela.

Život guta one koji se boje.

Peti Hansen

---

6 ZNAKOVA TOKSIČNOG „APOSTOLA”

Nedavno sam proveo dvije sedmice u Južnoj Americi, gdje se Duh Sveti kreće na najrazličitije načine. Crkve rastu i svaki prosječan hrišćanin strastveno dijeli svoju vjeru. Jedna nedavna studija koju je sproveo *Pew Research* pokazala je da se jedan od pet Latinoamerikana sada identifikuje kao evanđeoski hrišćanin – a većina njih su pentekostalci.

Taj rast ipak ima i svojih problema. Iako u ovom području

sigurno ima mnogo zdravih hrišćanskih pokreta, druge crkve pate od nedostatka obučenog vodstva. Neobučene, neprovjerene vođe često djeluju kroz duhovno zlostavljanje, lažne doktrine i financijsku korupciju.

U posljednje vrijeme sam se više bavio vođama koje se izjavljavaju kao „apostoli“ iako nemaju pravo da nose tu oznaku. Vjerujem da je istinsko apostolsko vodstvo danas potrebno, ali

---

mala vojska nametnika prijeti da ošteti Božije djelo. Vrijeme je da poslušamo apostola Pavla, koji je upozorio na „lažne apostole“ i „prитvorne radnike“ koji se „prerušavaju u Hristove apostole“ (2. Kor 11:13).

Razlučivanje razlike između istinskog i lažnog apostola nije komplikovano. Obzirom da nam Pismo jasno govori da je Pavle naš apostolski model (vidi 1. Korinćanima 4:16), njegov predani život možemo upotrijebiti kao svoj standard. Evo šest znakova da muškarac ili žena koji polažu pravo na ulogu apostolskog vođe zapravo imaju opasan uticaj u crkvi.

1. Zahtijeva titulu. Jedan popularni televizijski propovjednik u Sjedinjenim Američkim Državama obično šalje pismo svojim domaćinima prije bilo kojeg propovjedničkog angažmana i navodi da se njegovom imenu mora dodati titula „apostol“. Uporedite taj arogantni stav s Pavlovom poniznošću, koja je sebe nazvala najgorim grešnikom (vidi 1. Tim. 1:15). Ako čovjek zahtijeva da ga ljudi uzdignu u elitni status, možete biti sigurni da ima ozbiljnu manju u karakteru.

2. Nosi auru samovažnosti. U nekim crkvama koje sam posjećivao u Africi, „Božiji čovjek“ čeka da prođe slavljenje da bi ušao u dvoranu – a onda slijedi pratnja. Neko nosi njegovu Bibliju, drugi nosi maramicu, neko nosi njegovu flašu sa vodom, a drugi donosi njegov iPad. Ovaj spektakl je osmišljen kako bi impresionirao ljude, ali to je sve samo religiozno pozorište. To je uvreda Bogu. Možete biti sigurni da će čovjek s toliko ponosa uskoro pasti.

3. Nedostupan je. Pastor kojeg poznajem u jednoj latinoameričkoj zemlji pripada mreži crkava kojom upravlja snažan propovjednik. Kada sam pitao tog svog prijatelja da li dobija savjete ili mentorstvo od vođe, odgovor je bio negativan. „Apostol“ vođama u svojoj zajednici ne nudi savjetovanje, obuku ili lično savjetovanje bilo koje vrste. On jednostavno stupa za propovjedaonicu da propovijeda, a zatim nestane.

Stil apostola Pavla bio je potpuno suprotan. Umjesto da bude dalek i bezličan, Pavle je provodio vrijeme s onima koje je mentorisao. Rekao je Solunjanima: „Bili smo toliko puni ljubavi prema vama da smo bili

---

voljni da vam predamo ne samo Božije evanđelje nego i svoje živote, jer ste nam postali dragi." (1. Sol. 2:8). Ako „apostol“ ne može doći na isti nivo s ljudima i razgovarati s njima, on je u pogrešnoj profesiji.

4. Dominira ljudima i kontroliše ih. Apostol Pavle je rekao Timoteju da se od vođa traži da budu blagi, „ne svađalice“ (1. Tim. 3:3). Ipak, poznao sam takozvane apostole koji su upotrijebili svoju nasilnu narav da manipulišu i zastrašuju svoje sljedbenike. Čovjek koji je pun ljutnje nije ponizan i predan; Bog nikada ne bi povjerio apostolsku službu nekome ko ima takvu kobnu manu. Gospod će najprije iscrpiti njegov gnjev i zamijeniti ga Isusovom slatkoćom prije nego što mu dopusti da bude pastir Božijeg naroda.

5. Odbija da radi s crkvama izvan svoje mreže. Lažni apostoli su nesigurni zbog nedostatka obuke, pa se osjećaju ugroženi uspjehom drugih vođa. Razvijaju atmosferu elitizma i pretvaraju se da su njihove doktrine i stilovi propovije-

danja superiorniji od svih drugih.

Lažni apostoli takođe zahtijevaju strogu odanost svojim crkvenim zajednicama i mogu čak proklinjati članove koji odlaze. Pravi apostoli nisu kontrolori ili elitisti; oni rade na tome da prošire kraljevstvo Božije, a ne samo svoju crkvu ili denominaciju.

6. Zahtijeva finansije. Pita sam jednog prijatelja u Latinskoj Americi da li mu je njegov „apostol“ ponudio bračno savjetovanje, ohrabrenje ili obuku u službi. On je odgovorio: „Ne, jedine rasprave koje imamo su o desetku koji mu dugujem.“ Kako je tragično što vrijedne pastore trgaju vukovi u ovčijem ruhu.

Dok se borimo za pravo apostolsko vođstvo u današnjoj crkvi, izbjegnimo zamke nezrelosti. Potreban nam je karakter, poniznost i integritet, kao i snažno pomazanje.

Ne slijedite lažne apostole.

J. Lee Grady

MAGIČNA BANKA

Zamislite da vam svako jutro kada se probudite, jedna banka stavi na račun tačno 86.400 evra. Šta biste uradili?

Ta banka ima dva pravila:

Prvo pravilo glasi: Sve što niste uspeli potrošiti tokom dana uzima vam se uveče! Ne smete varati, niti prebaciti novac na neki drugi račun. Imate pravo da ga potrošite isključivo tokom tog istog dana, ali ne zaboravite da svako jutro kada otvorite oči banka Vam otvara novi račun sa novih 86.400 evra za taj dan i tako svaki dan iznova.

Drugo pravilo: Banka može prekinuti tu „igru“ bez ikakvog upozorenja! U bilo kom trenutku može vas obavestiti da je sve gotovo i da se račun definitivno zatvara.

Nesumnjivo je da ćete svi, dobijeni novac trošiti na zabavu i kupovinu poklona sebi i onima koje volite. Možda ćete pokla-

njati i onima koje ne poznajete, samo da vam banka ne uzme novac nazad. Trudićete se da vam svaki evro donese sreću i zadovoljstvo.

Pa gde ima takva banka?

Tu čudesnu banku imamo svi mi na raspolaganju. To je vreme!

Svako jutro kad se probudimo, naša životna banka nam otvara kredit od 86.400 sekundi života za taj dan. Sve što nismo proživeli tog dana – izgubljeno je. Juče je zauvek prošlo!

Svako sledeće jutro ta magija se ponavlja. Zato nemojmo zaboraviti nezaobilazno pravilo da banka može zatvoriti naš račun svakog minuta, bez upozorenja. U bilo kom trenutku naš život može stati!

Šta vi radite sa Vaših 86.400 sekundi po danu?!

PRIJEDLOG KAKO DA SE MOLITE ZA SVOGA PASTORA

Mudrost - Priče Solomonove 4:6-7
Radost - Nemija 8:10
Ohrabrenje - 5. Mojsijeva 7:9
Vrijeme za porodicu - Isaija 38:19
Žar za službu - Psalam 90:17
Vrijeme zajedništva - Filipljanima 1:7
Snaga - Efescima 6:10
Osvježenje - Psalam 23:1-3
Za njihovu djecu - Isaija 54:13
Strpljenje - Priče Solomonove 14:29
Molitveni život - 1. Jovanova 5:14
Uživanje - 1. Timotiju 6:17b
Ljubav za Boga - 5. Mojsijeva 6:5
Integritet - 1. Timotiju 1:5
Hrabrost - Kološanima 1:28
Odmor - Psalam 4:8
Mir - Isaija 26:3
Svrha - 1. Petrova 2:9
Srce sluge - Marko 10:33-34
Karakter - Rimljanima 12:1-2
Prijateljstvo - Priče Solomonove 27:17
Brak - Knjiga propovjednikova 4:9
Providenje za potrebe - Efescima 3:20-21
Zaštita - Jovan 17:15
Zaštićeno srce - Efescima 6:10-11
Srce za izgubljene - Rimljanima 1:16
Znanje - 2. Petrova 3:18
Briga za Božji narod - 1. Petrova 5:2
Vizija - Priče Solomonove 29:18
Strah Božji - Psalam 111:10
Postojanost - 1. Korinćanima 15:58

ZAŠTO JE „ZELENILO“ VAŽNO?

„I bi im naređeno da ne nanose štetu ni zemaljskoj travi, ni ikakvu zelenilu, ni ikakvu stablu, već jedino ljudima koji nemaju Božji pečat na čelu.“

Otkrivenje 9,4

Zašto je „zelenilo“ važno za našu vjeru? Upamtite, skakavcima je zapovijeđeno da ne dotiču zelenilo. Jednostavno rečeno, oni ne mogu nađiti bilo kome ko hoda u vjeri.

Čak i na vrhuncu napada skakavaca, oni koji se pouzdaju u Boga ostaće da stoje poput čvrstih, zelenih stabala. Nema tih

skakavaca koji će im moći nauđiti. Najbolja odbrana protiv svakoga strašnog napada i svakog uboda štipavaca jeste duhovno zdravlje. Ono dolazi jedino ako se okrećemo Gospodu i pouzdajemo u njegova obećanja.

Dopustite mi da vas pitam: Pouzdajete li se u potpunosti u Božje oproštenje? Oslanjate li se na njegovu krv da vas očisti od svakoga grijeha? Ako osjećate osudu i neprestano se borite da biste ugodili Bogu, onda niste zeleni i zdravi. Prije svega, Božja je želja da prihvatite nje-

gov dar oprostjenja i počivate u tome.

Prihvatili ste Božje oprostjenje. No pouzdajete li se u njegovu безусловnu ljubav za vas?

Naš Gospod nas ne udaljava od sebe svaki put kada padnemo. On ne gleda neprestano iznad našeg ramena zahtijevajući ispravak. On od nas jednostavno traži da dođemo k njemu priznajući: „Vjerujem tvojoj Riječi, Gospode. Oprosti mi, operi me, drži me u svojim rukama.“

Božja želja za nas je da živimo sve naše dane bez straha.

Zbog toga, ne smijemo dopustiti sotoni da nas optužuje zbog grešaka u prošlosti. Ako smo se za njih pokajali, onda smo pokriveni Hristovom dragocjenom krvlju očišćenja.

Evo Božjeg obećanja za sve koji su položili svoje pouzdanje u njega: „*Neki se uzdaju u bojna kola, a neki u konje, a mi ćemo se spomenuti imena Gospoda, Boga našega. Oni posrnuše i padoše, a mi ustasmo i uspravismo se*“ (Ps 20,7-8).

David Wilkerson

Kako pobijediti u borbi s napastima?

Mladić u borbi s napastima dođe k mudrom čovjeku i reče mu:

- Molim te daj mi dobar savjet. Rastrgan sam napastima i nikako da nađem mira i dođem do pobjede nad njima.

Mudrac mu odgovori:

- Mladiću, evo ti savjet: „Veži užem svoju lađu za hridinu.“

Mladić upita:

- Oče objasnite mi oče izreku. Šta je lađa? Šta je uže? Šta je hridina?

Odgovori mudrac:

- Lađa je tvoje srce. Uže je tvoja volja. Hridina je Hrist.

Ako ti usidriš i vežeš svoj život za Njega, nikakva oluja neće te moći zastrašiti, a još manje odnijeti.

SVI LJUDI SU USAMLJENI

Mnogi se protiv toga bune. Preduzimaju ko zna štada bi nadvladali svoju usamljenost.

A zašto? Pa znamo: iz usamljenosti može rasti zrelost.

Usamljeni misle dublje, osjećaju snažnije, primjećuju bolje.

Usamljenost može voditi do pojačanog povjerenja u Boga.

Usamljeni se može osloboditi lavirinta svakodnevice. On može čuti nježne tonove svoga srca.

Usamljeni može svladati napetost života onda kad iskusimo samoću kao blizinu Boga.

Ko osjeća usamljenost, primjećuje i druge usamljenike. Na taj način njegova usamljenost postaje manja i krhkija.

Ko pomaže drugima da izađu iz usamljenosti, bježi iz svoje.

A. L. Balling

PRIHVATI ISUSA

„Ja (Isus) sam vrata, ako ko uđe kroz mene, biće spasen.“

(Jovan 10,9a)

„Svako ko prizove ime Gospodnje biće spasen.“

(Rimljanima 10,13)

***Ako još ne poznaješ Isusa Hrista kao svog Spasitelja i Gospoda,
moli ovu molitvu da Isus postane tvoj Spasitelj i Gospod.***

„Dragi Gospode, ja vjerujem u Tebe. Vjerujem da si poslao svoga Sina da umre na krstu za moje grijehе, da je On sahranjen i da je vaskrsnuo treći dan, baš kao što je i napisano u Bibliji. Kajem se za stvari koje sam učinio a koje su Te povrijedile. Molim Te oprosti mi moje grijehе. Molim Te dođi u moje srce i u moj život. Očisti me i pomoz mi da živim ispravno. Želim da se i moje ime nađe zapisano u knjizi života. Priznajem da si Ti moj Gospod i Spasitelj. Molim Te ispuni me Svetim Duhom kao što si obećao u Bibliji. Hvala Ti Gospode. U ime Isusa Hrista. Amin.“

Javi se ukoliko ti je potrebna pomoć u duhovnom rastu.

SYLOM
IZDAVAŠTVO

**AKO IMATE SAN,
IMATE I SUDBINU.**

**ČINI VAM SE DA SU VAM
SNOVI NEOSTVARIVI?**

U novoj inspirativnoj knjizi *Od sna do sudbine*, Robert Morris vas potiče da se zapitate: *Kako da dođem od sna do sudbine – i što da očekujem na tom putu?*

www.SYLOM.eu

za više informacija kontaktirajte nas na:

+381 64 4 30 817

FB: Syloam

**Jedinstvena
prilika da
kroz IGRU
učimo decu
a i nas
odrasle
ISTINAMA
IZ BIBLIJE.**

HMS
HRIŠĆANSKA
MULTIMEDIJALNA
SLUŽBA

BIBLIJSKE MEMORIJSKE KARTICE

Proučavamo Bibliju na zanimljiv način

1. Biblijske ličnosti

2. Biblijski stihovi

3. Biblijski stihovi i adrese

ROD	EN	DE	EN
1000	70	10	20

+ PTC

**jedinstvena akcija
do KRAJA GODINE**

KOMPLET

(1+2+3+psalmi)

ROD	EN	DE	EN
1200	85	10	20

+ PTC

Pripremili smo za Vas komplet igara iz edicije
"Proučavamo Bibliju na zanimljiv način".
Biblijske memorijske kartice u štampanom obliku
sadrže 40 kartica u svakom nivou,
odnosno 20 parova kartica.

**IDEJA I DIZAJN:
porodica Brvenik**

**ZA VIŠE INFORMACIJA:
hmss.tv@gmail.com**